

blíž k otevřenému oknu, aby kouř nešel na Rebeku. „No koukni na ni, mamí. Už zase jí.“

„Dyt' jsem nic nesnídala,“ zafuněla podrážděně s plnou pusou Rebeka. Tlustým dětem v knížkách i ve filmech rodiče většinou tvrdili, že je milují takové, jaké jsou, nicméně v matčině pohledu četla spíš znechucení. Natruc si ukousla celou půlku rohlíku a zapojila žvýkačkové svaly na plný výkon. Nejradši jedla u knížek nebo u televize, jenže to matku i babičku dráždilo ještě víc, a tak si tuhle slast dopřávala jen ve chvílích, kdy byla doma sama.

Babička vstala od stolu a šla zadusit cigaretu do dalšího popelníku na parapetu. Pak se vyklonila do předzahrádky a zabručela: „Už je tam zas!“

„Kdo?“ Matka se přestala mračit na dceru a popošla k oknu.

„Ta černá potvora.“

Rebeka zvedla oči od talíře s netradičním obědem a mezi dvěma sehnutými blond zátylků s odrůstajícími tmavými kořínky zahlédla na kamenné zídce obrys kočičího těla a zářící smaragdové oči. Tuhle mícu nejspíš už někde viděla. Jenže ji zajímali spíš psi.

„Kšá!“ vykřikla babička a hlasitě tleskla. Zvíře na ni v horkém letním polední upřelo znechucený pohled. Ani se nepohnulo. Dívka tušila, že si to zřejmě namlouvá, ale nemohla se zbavit pocitu, že ta kočka se upřeně dívá do hloubi kuchyně. Na ni.

„Vidíš ji, mrchu? Sedí jak přibitá,“ zaškaredila se babička.

Matka se rozhlédla kolem sebe, sebrala ze země pohozený gumový pantofel a napřáhla ruku.

„Mamííí!“ vyjekla Rebeka a odsunula se od stolu tak zprudka, až se hrníčky zběsile rozcinkaly. Babička se otočila právě včas, aby uhnula před letící botou. Umělohmotná žlutá střela prosvístěla nad záhonky, minula netečnou kočku asi o půl metru a dopadla na chodník za zádkou.

„Zbláznila ses, Ivuno?! Co kdyby tam někdo šel? A kdo pro to teďka pude, no?!“